

Sygnatura akt VI Ka 149/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **14 września 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Arkadiusz Łata

Protokolant Barbara Szkabarnicka

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2020 r.

przy udziale Anna Arabskiej

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

sprawy **R. K. (K.)** ur. (...) w Z.

syna P. i E.

oskarżonego z art. 270 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przy zast. art. 64 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przy zast. art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 10 grudnia 2019 r. sygnatura akt II K 2057/18

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. Ł. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 149/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1 CZĘŚĆ WSTĘPNA**0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 10 grudnia 2019 roku - sygn. akt II K 2057/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, to jest :</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 4 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na całkowitym nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, - art. 7 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy doświadczenia życiowego. 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo oraz wyczerpująco przeprowadził</p>		

postępowanie dowodowe, a zgromadzony materiał dowodowy poddał trafnej i rzeczowej analizie oraz ocenie, wyprowadzając zasługujące na akceptację wnioski końcowe w kwestii sprawstwa i winy oskarżonego oraz prawnej kwalifikacji przypisanych mu występów. Nie popełniono przy tym błędów w ustaleniach faktycznych, jak również żadnych uchybień proceduralnych, a w szczególności takich, które powołuje obrońca.

Co się tyczyło czterech czynów objętych konstrukcją ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, o jakich mowa w pkt. 1 dyspozycji zapadłego wyroku (wyrażających się fałszowaniem podpisów A. B. na kolejnych czterech zaświadczeniach i zatrudnieniu i zarobkach w firmie wspomnianej osoby, wypełnieniem owych zaświadczeń danymi personalnymi oskarżonego lub K. W. - mimo, iż nigdy nie byli w niej zatrudnieni, opatrywaniem tychże dokumentów podrobioną pieczęcią firmy (...) - czyli podrobieniem zaświadczeń w celu użycia ich za autentyczne) pierwotnym i podstawowym dowodem uprawniającym do uznania, że R. K. się ich dopuścił pozostawały - sprzecznie z tym co pisze obrońca - wyjaśnienia samego oskarżonego.

Już w toku najwcześniejszych wyjaśnień przed organami ścigania w dniu 4 lutego 2016 roku (vide : k 26 - 27) wymieniony potwierdzał fakt własnoręcznego wypełniania przedmiotowych zaświadczeń i podpisywania ich nazwiskiem oraz imieniem A. B.. Przyznawał także, iż to K. W. "wyrobiła" pieczęć firmy (...) w punkcie usługowym na terenie Centrum Handlowego (...) w Z..

Przestępczy proceder - stosownie do przedmiotowych depozycji - był wspólnym pomysłem i dziełem ich obojga : " Wpadliśmy na pomysł, by ją [tj. pieczętkę] wykorzystać do wypisywania podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach i je pieczętować ". Przy czym w odniesieniu do pierwszego z przestępstw wchodzących w skład powyższego ciągu K. przyznawał literalnie : " chciałem to zaświadczenie wykorzystać do otrzymania kredytu. Przybijałem pieczętkę."

Odnosnie drugiego z występów składających się w ciąg oskarżony wypowiedział się oględnie : (...) nie wiem, czy K. była gdzieś z tym zaświadczeniem ", co do trzeciego zaś nader konkretnie : (...) wypełniając, chciałem je wykorzystać do wyłudzenia kredytu, taki był mój zamiar ". Z kolei, na temat czwartego czynu nie wypowiedział się w ogóle. Okoliczności związane z fałszowaniem owych zaświadczeń, ujawniony sposób działania wespół z K. W. (co istotne, oskarżony jednoznacznie posługiwał się liczbą mnogą dla oddania istoty tychże przestępstw, wskazując na swą ówczesną konkubinę) w sposób pozbawiony wszelkich wątpliwości przekonywał jednakże o wspólnym i jednolitym zamiarze i celu wykorzystania przedmiotowych zaświadczeń do wyłudzenia kredytów. Żadne odmienne ich przeznaczenie we wszystkich czterech przypadkach nie wchodziło racjonalnie w rachubę.

Wszystkie cztery podrobione w omówiony sposób dokumenty zostały zabezpieczone w sprawie jako dowody rzeczowe (vide : k 12 - 15). Ich łączną cechą

- zauważalną wręcz na pierwszy rzut oka pozostawało wypełnienie ewidentnie tym samym charakterem pisma ręcznego zasadniczych fragmentów i równocześnie rubryk zawierających dane "pracownika" również ręcznie i jednakowo na każdym z nich, lecz charakterem dostrzegalnie odmiennym aniżeli w częściach wcześniejszych. Biegły z zakresu badania pisma ręcznego nie miał wątpliwości, że te pierwsze zapisy na czterech zaświadczeniach wykonane zostały ręką oskarżonego (vide : k 487 - 499).

Naprowadzona na wstępie wersja R. K., gdy chodziło o ustalenie, które fragmenty zaświadczeń wypełniał on sam, które zaś W. w zupełności korespondowała z samym wyglądem podrobionych dokumentów oraz ustaleniami biegłego, jakie Sąd Rejonowy zasadnie uznał za wiarygodne. Nie było bowiem żadnych podstaw, by kwestionować je pod względem merytorycznym, jak również by podważać wiedzę fachową oraz bezstronność biegłego.

Wyjaśnienia R. K. nie przedstawiały przeto jedyne go dowodu przesądzającego o uznaniu go za winnego przestępstw objętych omawianym ciągiem i to pomimo faktu, że świadek W. (jako osoba dla oskarżonego najbliższa) odmówiła składania zeznań. Istniały tym samym podstawy do weryfikacji przyznania się do tychże zarzutów jako zasługującego w pełni na wiarygodność. Wymieniony podtrzymał swe początkowe wyjaśnienia w toku kolejnego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym dnia 5 lutego 2016 roku (vide : k 104 - 105).

Podsumowując, R. K. precyzyjnie przedstawił okoliczności wskazujące

na kompletną realizację znamion ustawowych czterech przestępstw z art. 270 § 1 kk. Sprawstwo i wina nie mogły tym samym budzić najmniejszych wątpliwości. Rola i udział R. K. oraz K. W. były tu równorzędne, a w żadnym razie nie minimalna, nieznaczna - jak stara się przekonać obrońca, czy też w ogóle miała nie istnieć. Nie budziło zarazem przyjęcie, iż w trzech przypadkach oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z wymienioną. Ustalenie takie byłoby też zasadnie w przypadku czwartym, choć Sąd I instancji z niewiadomych przyczyn tego nie uczynił.

Oskarżony nigdy nie próbował nawet odwoływać, zmieniać lub modyfikować swych pierwotnych wyjaśnień - jak błędnie sugeruje skarżący. Stwierdzenia typu : " nie powiem, czy się przyznaje, czy się nie przyznaje, nie chcę dobrowolnie poddać się karze (vide : k 473 - 475), (...) nie odniosę się do tego, czy się przyznaje, czy nie, swoje wyjaśnienia złożę w sądzie (vide : k 510 - 517) " i w braku takowych wyjaśnień w najmniejszym stopniu nie mogły zostać poczytane za "odwołanie" albo zmianę początkowej wersji.

Dalszy przypisany R. K. występował na usiłowaniu doprowadzenia (wspólnie i w porozumieniu z K. W.) w dniu 3 lutego 2016 roku firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (w kwocie 2 tysiące złotych) poprzez próbę zawarcia umowy pożyczki w oparciu o personalia J. N. i wprowadzenie w błąd przedstawiciela pokrzywdzonego, co do zamiaru i możliwości uregulowania zobowiązania - w ten sposób, że J. N. przedstawiła podrobione przez

niego zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w przedsiębiorstwie (...), w jakim nigdy nie pracowała (pkt. 3 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku).

R. K. we wspomnianych już najwcześniejszych depozycjach przyznawał się de facto do przedmiotowego czynu : " (...) ja wypełniałem to zaświadczenie w obecności J. N., ona po to przysłała, bo miała problemy finansowe, ona podawała niezbędne dane. Ja opieczętowałem je pieczęcią B.. N. wiedziała, że my byliśmy zatrzymani za wytwarzanie podrobionych zaświadczeń i dlatego do nas się zwróciła o pomoc (znów znamienne użycie liczby mnogiej wskazujące na współdziałanie W.). N. powiedziała, iż całą odpowiedzialność za to bierze na siebie ". Oskarżony podtrzymywał następnie tę wersję w dniu 5 lutego 2016 roku i nigdy jej nie modyfikował. w pełni aktualne są zatem wszystkie uprzednie uwagi odnośnie tez obrońcy na temat rzekomej zmiany wyjaśnień.

Naprowadzona relacja znalazła w zupełności oparcie w zeznaniach J. N. i choć świadek inicjatywę, co do sporządzenia podrobionego zaświadczenia przypisywała oskarżonemu, to jednak co do zasady podawała podobnie jak R. K. : " (...) on je wypełniał, podbił pieczęcią i podpisał. K. W. była przy tym obecna i wiedziała dokładnie, co on robi, przekazał mi to zaświadczenie ". I tym razem biegły grafolog nie miał wątpliwości, że dokument spisany został przez oskarżonego. Pismo ręczne już wizualnie było identyczne jak na zaświadczeniach poprzednich. Także i ono zabezpieczone zostało jako dowód rzeczowy (vide : k - 7).

Pewne ponadto było, iż N. bezpośrednio po tym udała się do kredytobiorcy usiłując uzyskać pożyczkę w oparciu między innymi o tak podrobiony dokument, co się jednak nie udało.

Wyjaśnienia R. K. znów nie stanowiły wyłącznego dowodu, a jego wersję pozytywnie weryfikowały zeznania J. N., opinia biegłego oraz treść oryginału zaświadczenia o rzekomym zatrudnieniu i zarobkach tego świadka. Naprowadzony materiał dowodowy ponownie wskazywał pierwszorzędną, nie zaś podrzędną rolę oskarżonego w zdarzeniu - jak widzi to apelujący. Co ważne, była to rola współsprawcy, nie zaś tylko pomocnika. R. K. nie tylko osobiście zrealizował znaczną i istotną z punktu widzenia sprawstwa część znamion ustawowych zarzuczonego przestępstwa, jego działanie dopeśniało wręcz czynności sprawcy bezpośredniego (tj, N.) i bez niego nie doszłoby w ogóle do zaistnienia omawianego występkę , lecz także ewidentnie traktował on ów czyn jako "własny". Przekonywała o tym choćby "umowa" z N., że tak "odpali" mu 100 - 200 złotych z uzyskanej pożyczki tytułem swoistej zapłaty.

Zarazem nie mogło być mowy , izby R. K. mógł logicznie zakładać, że N. terminowo spłaci pożyczkę uzyskaną nielegalną drogą. Cały przedmiotowy proceder uruchomiony został właśnie ze względu na tragiczną sytuację finansową wymienionej. Tymczasem nie występowały jakiegokolwiek przesłanki wskazujące na potencjalną choćby poprawę tej sytuacji po uzyskaniu owej gotówki, zaś świadek pozostawała bezrobotna, bez uprawnienia do zasiłku, posiadając trójkę małych

dzieci. Terminy zwrotu były natomiast krótkie, a odsetki wysokie. Wywiązanie się ze zobowiązania leżało poza jej możliwościami, co było wiadome z góry, również dla oskarżonego. Rozumowanie i argumentacja obrońcy, gdy dąży tą drogą do podważenia winy umyślnej i zamiaru bezpośredniego po stronie R. K. kompletnie nie przekonuje.

Stanowisko Sądu I instancji przypisujące oskarżonemu czyn, o jakim mowa w pkt., 3 dyspozycji zaskarżonego wyroku również zasługiwało na pełną aprobatę.

Słusznie wreszcie Sąd Rejonowy uznał R. K. za winnego ciągu trzech przestępstw opisanych w pkt. 2 części dyspozytywnej tegoż orzeczenia, wyrażających się usiłowaniami (w datach : 12 listopada 2015 roku, 5 stycznia 2016 roku i 28 stycznia 2016 roku, w tym w pierwszym przypadku - wspólnie i w porozumieniu z K. W.) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - doprowadzenia podmiotów kredytujących ((...), (...)) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez próby zawarcia umów pożyczki i wprowadzenie przedstawicieli pokrzywdzonych w błąd, co do rzeczywistego zamiaru i możliwości uregulowania zobowiązań, w wyniku przedłożenia podrobionych przez siebie zaświadczeń zatrudnieniu i zarobkach w (...) w Z. i w firmie (...).

Czynności mające na celu uzyskanie kolejnych pożyczek zrealizowane zostały z całą pewnością osobiście przez oskarżonego. Na jego nazwisko sporządzona została dokumentacja niezbędna do uzyskania wsparcia finansowego,

w tym zwłaszcza podrobione zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach i w oparciu o dane pochodzące z jego dowodu osobistego. Zaświadczenia wypełnione były identycznym pod kątem charakteru pismem ręcznym, jak w pięciu pozostałych omówionych wcześniej sytuacjach, które to pismo wedle biegłego nakreślił R. K.. Działanie oskarżonego utrwalone ponadto zostało w materiale fotograficznym zarejestrowanym w placówce (...) (vide : k 140 -143), rozpoznawała go też kasjerka - świadek I. R. (vide : k 775).

O przestępczym współdziałaniu K. W. w zakresie pierwszego z tych czynów przemawiał ujęcie jej obecności we wspomnianym materiale fotograficznym oraz odrębne skazanie za przedmiotowy występki (wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 10 kwietnia 2018 roku - sygn. akt II K 73/18, vide : k 647 - 649). W. miała być - stosownie do zeznań R. - poręczycielem i również posłużyła się podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu i zarobkach w (...) w Z..

Dopuszczenie się przez R. K. wszystkich trzech przestępstw w granicach przedmiotowego ciągu nie pozwalało się zatem skutecznie zakwestionować. Rola oskarżonego w występkach, gdzie pokrzywdzonym był (...) jawiła się jako wiodąca, a w żadnym razie podrzędna. Dwa kolejne czyn popełnił on już samodzielnie. Pogląd obrońcy znów nie zasługiwał na uwzględnienie.

Materiał dowodowy uprawniał Sąd I instancji do przypisania oskarżonemu wszystkich zarzuconych czynów i w dotychczasowym postępowaniu

<p>uczyniono to prawidłowo, nie popełniając - o czym była już mowa - błędów w ustaleniach faktycznych, jak i uchybień formalnych mogących prowadzić do odmiennych ocen i ustaleń lub konieczności uchylenia wyroku oraz ponownego rozpoznania sprawy. Powtórna analiza zebranych dowodów w wykonaniu Sądu odwoławczego nie doprowadziła do jakichkolwiek wniosków sprzecznych z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego. W szczególności trudno było zgodzić się z obrońcą, by realnie wchodziło ówczasie w grę terminowe i w pełnych rozmiarach (mając na względzie i odsetki) wywiązanie się R. K. ze zobowiązań, jakie zamierzał przyjąć na siebie w obliczu nieposiadania przezeń stałego źródła dochodu i wszelkiego majątku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do odmiennej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz odmiennego, a zgodnego z wnioskiem obrońcy - rozstrzygnięcia, co do istoty sprawy. Brak zarazem powodów do uznania, by przewód sądowi i postępowanie dowodowe miały zostać przeprowadzone od nowa i w całości, a zatem by należało zaskarżony wyrok uchylać i</p>		

przekazywać sprawę do ponownego rozpoznania.		
3.2.	Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary polegająca na orzeczeniu wobec R. K. kary pozbawienia wolności w wymiarze dwóch lat i dziewięciu miesięcy bez warunkowego jej zawieszenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, wskazał i ocenił okoliczności mające wpływ na rozmiar orzeczonych kar jednostkowych oraz łącznej kary pozbawienia wolności. Żadna z tych kar nie razie niewspółmierną surowością. Kary "częstkowe" dostosowane zostały do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia szkodliwości społecznej czynów, których dopuścił się R. K.. Kara łączna z kolei odpowiada w należytych zakresie podmiotowym i przedmiotowym więziom pomiędzy poszczególnymi występami, jak również prawidłowo oddaje przesłanki natury prognostycznej.</p> <p>Odnosnie wymierzonych kar jednostkowych dość przypomnieć, że oskarżony był wcześniej karany dziewięciokrotnie, w przeważającej większości za przestępstwa przeciwko mieniu. Odbywał już uprzednio kary typu izolacyjnego, a mimo to popełnił aż osiem kolejnych umyślnych przestępstw w znacznej mierze podobnych, z czego cztery w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk. Wskazywało to na zupełną niepoprawność oskarżonego, uporczywość w notorycznym naruszaniu porządku</p>		

prawnego oraz brak wszelkiej resocjalizacji. Prognoza odnośnie przestrzegania prawa na przyszłość jawiła się przeto względem R. K. zdecydowanie negatywnie.

Z kolei po stronie okoliczności łagodzących wyróżnić można w praktyce jedynie przyznanie się de facto do zarzutów z art. 270 § 1 kk i czynu popełnionego wspólnie z N.. Okoliczności obciążające zdecydowanie zatem przeważały.

Orzeczone kary "jednostkowe" na tym tle nie odznaczały się nieuzasadnioną i nadmierną represyjnością. Za pierwszy ciąg przestępstw wymierzono jedną karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, przy czterech przestępstwach wchodzących w jego skład, granicach sankcji przewidzianej w art. 270 § 1 kk od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności oraz zaostrzeniu granicy górnej wynikającym z art. 91 § 1 kk. O rażącej i "bijącej w oczy" surowości owej kary nie mogło być zatem mowy.

Cech takich nie zawierała również jedna kara 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności za ciąg trzech przestępstw określonych w pkt. 2 dyspozycji kontrolowanego wyroku. Chodziło tu o czyny o kumulatywnej kwalifikacji prawnej, a zatem wyczerpujące równolegle znamiona określone aż w kilku przepisach ustawy karnej. Tym samym o czynu o nader znacznym stopniu szkodliwości społecznej, popełnione dodatkowo w warunkach recydywy. Zagrożenie karą pozbawienia wolności w przepisie art. 286 § 1 kk, na którego podstawie następowało wymierzenie kary - wynosiło od 6 miesięcy do 8 lat, nie zapominając

o zastrzeżeniach granicy górnej o połowę wynikające z zastosowania art. 64 § 1 kk i art. 91 § 1 kk. Orzeczona kara nie zawierała przeto cech represji nadmiernej. Wszystkie powyższe uwagi (z wyłączeniem oczywiście kwestii ciągu przestępstw i art. 91 § 1 kk) znajdowały zastosowanie także i do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 3 części dyspozytywnej, za który orzeczono 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy nie znalazł w związku z powyższym podstaw do łagodzenia którejkolwiek z kar częściowych. Nie było zarazem ustawowej możliwości zastosowania kar łagodniejszego rodzaju (ograniczenie wolności, samoistna grzywna) w przypadkach z pkt. 2 i 3 dyspozycji zaskarżonego wyroku, w obliczu nieprzewidzenia ich w sankcji art. 286 § 1 kk. Z kolei, choć art. 270 § 1 kk zawiera alternatywne zagrożenie grzywną, ograniczeniem wolności i pozbawieniem wolności, Sąd odwoławczy nie widział powodów, by wymierzać karę łagodniejszego rodzaju (czy to w ramach sankcji z art. 270 § 1 kk, czy to na gruncie art. 37 a kk), zważywszy liczbę przestępstw objętych przedmiotowym ciągiem, okoliczności ich popełnienia i negatywną wobec R. K. prognozę społeczno - kryminologiczną, a także działanie w warunkach recydywy w połowie rozpatrywanych przypadków.

Oдноśnie kary łącznej, mogła ona zostać ukształtowana w granicach od 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 4 miesięcy. Za korzystnym wymiarem kary łącznej przemawiały : bliskość czasowa poszczególnych przestępstw, zbliżone kwalifikacje

<p>prawne, podobne okoliczności ich popełnienia i sposób działania, podobna motywacja i pobudki. Na niekorzyść oskarżonego wypadło poczytać znaczną liczbę występków i negatywne prognozowanie. Sięgnięcie po zasadę częściowej absorpcji w tychże warunkach stanowiło zabieg korzystny dla R. K.. Kara łączna 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności w należyty sposób spełni swe cele zapobiegawcze i wychowawcze.</p>	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak ustawowych podstaw do wymierzania kar łagodniejszego rodzaju, jak również łagodzenia wymierzonych kar pozbawienia wolności - jednostkowych i kary łącznej.	

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>1. rozstrzygnięcie o uznaniu oskarżonego za winnego ciągu przestępstw wskazanych w pkt. 1 dyspozycji zaskarżonego wyroku i wymierzenie jednej kary 9 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>2. rozstrzygnięcie o uznaniu oskarżonego za winnego ciągu przestępstw wskazanych w pkt. 2 dyspozycji zaskarżonego wyroku i wymierzenie jednej kary 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>3. rozstrzygnięcie o uznaniu oskarżonego za winnego przestępstwa wskazanych w pkt. 3 dyspozycji zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>4. wymierzenie w pkt. 4 dyspozycji zaskarżonego wyroku kary łącznej 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>5. zaliczenie w pkt.5 - po myśli art. 63 § 1 kk - na poczet łącznej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie,</p> <p>6. obciążenie oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatkami postępowania i opłatą.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Rejonowy dokonał w przedmiotowej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych i nie naruszył w żadnym stopniu prawa procesowego, a i prawa materialnego. Nie nasuwa wątpliwości rozstrzygnięcie w kwestii sprawstwa i winy oskarżonego oraz prawnej kwalifikacji przypisanych mu czynów. Także wymierzone kary pozbawienia wolności - jednostkowe i kara łączna nie zawierają cech represji nadmiernej.</p> <p>Sąd I instancji starannie i w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe, a wyczerpująco zgromadzony materiał dowodowy poddał następnie trafnej analizie oraz ocenie, wyprowadzając zasługujące na akceptację wnioski końcowe. Tok rozumowania i sposób wnioskowania przedstawiony</p>	

w części sprawozdawczej zapadłego wyroku jest prawidłowy i zgodny ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Nie przekroczone przy tym ram swobodnej oceny dowodów, jak i nie popełniono uchybień tego rodzaju, że mogłyby one spowodować konieczność uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do rozpoznania ponownego,.

Sąd Rejonowy wskazał na jakich oparł się dowodach, dlaczego dał im wiarę i należycie wskazał w jakim stopniu dał wiarę wyjaśnieniom R. K.. Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej oceny przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów oraz do podważenia ustaleń faktycznych i ocen prawnych Sądu Rejonowego.

Sąd I instancji prawidłowo też ustalił, wskazał oraz ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar wymierzonych kar częściowych i kary łącznej pozbawienia wolności. Te pierwsze dostosowane zostały do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia szkodliwości społecznej czynów, jakich się dopuścił. Kara łączna zaś należycie oddaje stopień przedmiotowych i podmiotowych związków pomiędzy poszczególnymi przestępstwami i przesłanki natury prognostyczne. Wymierzone kary prawidłowo zatem spełnią swe cele zapobiegawcze, wychowawcze i w sferze kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Prawidłowe były też orzeczenia oparte o art. 63 § 1 kk i w zakresie kosztów sądowych.

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

0.0.15.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Na rzecz obrońcy z urzędu zasądzono kwotę 516,60 zł (obejmującą podatek VAT) tytułem

	zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3.	Oskarżonego zwolniono - po myśli art. 624 § 1 kpk - od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa. Sąd Okręgowy uznał, iż wobec pobytu oskarżonego w izolacji więziennej w innej sprawie i brak źródeł dochodu, obciążanie go tymi kosztami byłoby dla R. K. zbyt uciążliwe.

1PODPIS
sędzia Arkadiusz Łata

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>1. rozstrzygnięcie o uznaniu oskarżonego za winnego pkt. 1 dyspozycji zaskarżonego wyroku i wymierzenie jednej kary 9 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>2. rozstrzygnięcie o uznaniu oskarżonego za winnego ciągu przestępstw wskazanych w pkt. 2 dyspozycji zaskarżonego wyroku i wymierzenie jednej kary 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>3. rozstrzygnięcie o uznaniu oskarżonego za winnego przestępstwa wskazanych w pkt. 3</p>

	<p>dyspozycji zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>4. wymierzenie w pkt. 4 dyspozycji zaskarżonego wyroku kary łącznej 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>5. zaliczenie w pkt.5 - po myśli art. 63 § 1 kk - na poczet łącznej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie,</p> <p>6. obciążenie oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatkami postępowania i opłatą.</p>	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------